

et Princip, som man uvægerligt skal følge, at der i alle Tilfælde skal ydes tariffæstet Betaling“, og føjer saa til: „Vi ønske Licitationsprincippet opretholdt.“ Jeg vil i den Anledning gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at disse to Ting aldeles ikke staa i Modstrid med hinanden. Man kan sige meget ondt om Licitationsprincippet, men som Forholdene ere, ønsker jeg det for saa vidt ogsaa opretholdt, i alt Fald indtil vi finde noget, der er bedre. Det er ikke et Spørgsmaal om et Enten— eller, men et Spørgsmaal om et Baade— og. Man kan udmærket godt opretholde Licitationsprincippet og dog foranledige, at det indflettes i Kontrakterne, at det Arbejde, man udbyder, skal betales efter den Løn, som er gældende i Overenskomsterne mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Man kan udmærket godt, som den ærede Ordfører vil, opretholde Licitationsprincippet, men samtidig slaa det andet fast.

Den ærede Ordfører føjer til senere, at „der kan være Omraader, hvor der kan gøre sig Hensyn gældende, som bevirke, at man ikke bør fastholde, at Ministeren absolut skal tage det laveste Tilbud“. Det klarer imidlertid ikke Sagen, thi fordi man tager et højere Tilbud end det laveste, ja, selv det højeste, har man ikke Garanti for, at den paagældende Mand betaler sine Folk det, han skal ifølge de bestaaende Overenskomster. Og det er det, synes jeg, Arbejderne have et berettiget Krav paa at kræve af Samfundet, hvis Udtryk er Staten, at det værner dem i de lovlige Bestræbelser, som de foretage sig, og de Resultater, de paa den Maade have opnaaet. Derfor synes jeg, at man meget vel uden at komme i Modstrid med det Princip, man vil opretholde, Licitationsprincippet, kunde gaa med til det andet, naar man derved kan opfylde Forordringer, som man — det antager jeg dog — vil anse for i og for sig berettigede. Det er altsaa ikke nok, at man søger at tage et højere Tilbud end det laveste, man har altid Ret til, mener jeg, baade Staten og Kommunerne og Privatmænd, at tage, hvilket Tilbud man vil, ja, kassere dem alle, det sker undertiden, men det, der skulde opnaas herved, var, at man sikrede de Folk, der skulde udføre Arbejdet, den Løn, de have erhvervet sig Ret til ved Forhandlinger eller paa anden Maade med deres Arbejdsgivere.

Hvis det nu var et splinternyt Princip, man her vilde søge at faa indført, kunde man sige: Det maa vi prøve, det er noget nyt, det er noget, vi ikke kunne indlade

os paa, det offentlige kan ikke blande sig i disse Forhold, men det er jo ikke Tilfældet, for Københavns Kommune og andre Kommuner have Bestemmelser vedrørende Licitationer, som netop foreskrive det, jeg her har nævnt. Det hedder f. Eks. i Københavns Kommunes almindelige Bestemmelser: „Entreprenøren er forpligtet til at overholde de Priskuranter og Overenskomster, der gælde mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i de vedkommende Fag, og til fortrinsvis at antage danske Arbejdere.“ Det gælder i København, det gælder i Aarhus, vist endda skarpere, det gælder i flere af Landets Kommuner, at man vil sikre de Folk, som skulle udføre det Arbejde, man har Brug for, den tariffæstet Betaling, for at der ikke af den Grund skal opstaa Strid. Og naar man har ment, at det var saa uoverkommeligt at passe paa, synes jeg, det er en noget løs Paastand, for det behøver man ikke at passe paa. Naar man har det staaende i Bestemmelserne, er det gældende Kontrakt, og opfylder man ikke det Paabud, der staar i Bestemmelserne, er det Kontraktbrud fra Arbejdsgivernes Side, og saa have Arbejderne Ret til paa deres Side at foretage mod denne Mand, hvad de nu ere i Stand til, for at faa deres Ret. Det er ogsaa mærkeligt, synes jeg, at man, naar man i øvrigt anerkender Organisationernes Arbejde, paa dette specielle Punkt vil tage Afstand fra dem. Vi have jo de meget velsignelsesrige, omfattende, vigtige og nyttige Arbejdsløshedskasser, hvor vi i væsentlig Grad have overladt til de fagorganiserede Arbejdere at lede disse Forhold under en Statsmyndighed, som særlig har med disse Forhold at gøre. Vi have Voldgiftsretsloven, hvor man overlader til Arbejdsgiverne og Arbejderne at vælge et lige Antal Medlemmer, som saa i Forening vælge en Formand, altsaa, man lader her Arbejderne og Arbejdsgiverne etablere en Statsinstitution, der dømmier til Arbejdsstridigheder. Det har man ikke været bange for. Men hvis ikke Arbejderorganisationerne ere den Anerkendelse værd, som ligger i, at man overlader dem dette, fik de det jo ikke. Man har Arbejdsraadet, hvor man overlader lige saa vel som i det andet Spørgsmaal, jeg nævned, til Hovedorganisationerne at udpege Medlemmer, hvoraf saa Ministeren er forpligtet til at tage det Antal, der skal bruges. I det Forslag til Fabriklov, som ligger i Landstinget, er noget lignende Tilfældet, idet der er visse Muligheder aabne for en Begrænsning af Arbejdstiden for voksne